

JOHN SCALZI s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-șef al publicației *Chicago Maroon* și a scris cronici de film și editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la *America Online* și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii.

În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades* (*Brigăzile fantomă* – Nemira, 2016), continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a publicat romanul *The Last Colony*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoë's Tale* (*Povestea lui Zoë* – Nemira, 2018) în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură. În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013. *Prăbușirea imperiului* este prima parte din seria *Interdependența* care mai cuprinde volumele *The Consuming Fire* (2018) și *The Last Emperox* (roman aflat în lucru).

PRĂBUSIREA IMPERIULUI JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză

NINA IORDACHE

ARMADA

In timpul săptămânii dinaintea morții, Cardenia Wu-Patrick rămase mai mult la căpătâiul tatălui ei, Batrin, care, după ce fusese informat de faptul că afecțiunea lui depășise limitele competenței medicale și că tot ce-i mai rămăsese erau îngrijirile paliative, hotărâse să moară acasă, în patul său favorit. Cardenia, care știuse de mai mult timp că sfârșitul îi era aproape, își eliberase programul de sarcini pe o perioadă nedefinită și-și instalase un scaun confortabil lângă patul lui.

– Nu ai altceva de făcut decât să stai pe-aici? glumi Batrin cu fata lui, unicul copil care avea să-i supraviețuiască, în timp ce ea se așeza să-și petreacă sesiunea de dimineață cu tatăl ei.

– Deocamdată nu, spuse ea.

– Mă îndoiesc. Sunt sigur că de fiecare dată când ieși din cameră și te duci în baie ești acostată de sclavii tăi care au nevoie de semnătura ta pe vreun document.

– Nu, spuse Cardenia. Totul e, acum, în mâinile Comitetului executiv. Totul este în modul de așteptare pentru viitorul previzibil.

– Până când voi muri, spuse Batrin.

– Până vei muri.

Auzindu-i vorbele, Batrin râse slab, pentru că așa le făcea pe toate acum.

– Asta, din păcate, este foarte previzibil.

– Încearcă să nu te mai gândești la asta, spuse Cardenia.

– Ție ți-e ușor să spui.

Căzură amândoi pe gânduri într-o liniște prietenoasă, până când, auzind un zgomot, Batrin făcu o grimasă tăcută și se întoarse către fiica lui:

– Ce se aude?

Cardenia își întoarse ușor capul:

– Te referi la cântece?

– *Cântece* sunt?!

– Ai o mulțime de simpatizanți afară, spuse Cardenia.

Batrin zâmbi, auzind-o:

– Ești sigură că sunt simpatizanți?

Batrin Wu, tatăl Cardeniei, era, din punct de vedere oficial, Attavio al VI-lea, Împăraș al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente și al Breslelor Comerciale, Regele Centrului Comercial și al Națiunilor Asociate, Șeful Bisericii Interdependente, Moștenitorul Terrei și Părintele Tuturor, Cel de-al Optzeci și Șaptelea Împăraș al Casei de Wu, care-și revendica genealogia de la Profeta-Împăraș Rachela I, fondatoarea Interdependenței și Mântuitoarea Omenirii.

– Suntem siguri, spuse Cardenia.

Cei doi se aflau la Brighton, reședința imperială de la Hubfall, capitala Centrului Comercial și reședința favorită a tatălui ei. Sediul imperial oficial se afla la mai multe mii de clicuri în susul puțului gravitațional, la Xi'an, stația spațială extinsă care plana peste suprafața Centrului, vizibilă de pe Hubfall ca o farfurie reflectivă gigantică aruncată în întuneric sau care ar fi putut fi vizibilă, dacă cea mai mare parte din Hubfall s-ar fi aflat oriunde în apropierea suprafeței planetei. Hubfall, ca oricare alt oraș de

la Centru, fusese mai întâi detonat, apoi sculptat în roca planetei cu doar câteva cupole de serviciu și structuri pestrițe la suprafață. Acele cupole vegheau la apusul etern, așteptând un răsărit pe care planeta blocată de rotația sa sincronă nu l-ar fi putut oferi nicio dată și care, dacă l-ar fi oferit, i-ar fi ars de vii pe cetățenii Centrului care s-ar fi copt ca niște cartofi la grătar, urlând de durere.

Attavio al VI-lea ura Xi'an-ul și nu stătea acolo mai mult decât era absolut necesar. Nu avea nicio intenție să moară acolo. Brighton era casa lui și, departe de ea, o mie sau mai mulți simpatizanți care-i urau sănătate strânși în fața porții lui, strigându-i numele și, din când în când, intonând imnul imperial sau „Ce zici tu“, melodia de încurajare a echipei de fotbal imperiale. Toți simpatizanții, Cardenia o știa bine, fuseseră aprobați cu rigurozitate înainte de a li se permite să ajungă la un click de poarta Brightonului și în raza auditivă a Împărașului. Unii dintre ei nici măcar nu trebuiseră să fie plătiți ca să-și facă apariția.

– Pe câți a trebuit să-i plătim? Întrebă Batrin.

– Aproape pe nimeni, spuse Cardenia.

– Eu a trebuit să plătesc trei mii de oameni ca să vină să-mi ovaționeze mama pe patul ei de moarte. A trebuit să le plătesc mult.

– Ești mai popular decât era mama ta.

Cardenia nu-și cunoscuse bunica, Împăraș Zetian III, dar povestirile din istorie te cam făceau să-ți înghețe sângele în vine.

– Până și-o piatră ar fi fost mai populară decât mama mea, spuse Batrin. Dar nu ar trebui să te amăgești, copila mea. Niciun Împăraș al Interdependenței nu a fost prea popular. Nu intră în fișa postului.

– Măcar ai fost mai popular decât mai toți ceilalți, sugeră Cardenia.

– Iată de ce nu a trebuit să-i plătești decât pe *câțiva* dintre oamenii de la fereastră mea.

Respect pentru oameni și cărți.

– Îi pot alunga, dacă vrei.

– Sunt în ordine. Vezi dacă acceptă dedicații.

Imediat Batrin ațipi din nou și, când Cardenia fu sigură că a adormit, se ridică din scaun și se duse în cabinetul privat al tatălui ei, pe care i-l rechiziționase pentru perioada cât stătea aici cu el, și care avea să fie oricum al ei în curând. Ieșind din dormitorul tatălui ei văzu un escadron de profesioniști medicali, în frunte cu Qui Drinin, doctorul imperial, care veneau să-l spele, să-i verifice semnele vitale și să se asigure că se simțea cât mai bine putea să se simtă cineva care se confruntă cu o boală incurabilă și dureroasă din care nu-și va mai reveni niciodată.

În cabinetul lui privat era Naffa Dolg, proaspăta Șefă de Stat Major numită de Cardenia. Naffa așteptă până când Cardenia ajunsese la micul frigider, își scoase o băutură răcoritoare, se așează, deschise băutura, luă două înghițituri din doză, apoi așează băutura pe biroul tatălui ei.

– Ia-ți un suport de pahar, îi spuse Naffa șefei ei.

– Pe bune? îi replică Cardenia.

Naffa îi arătă biroul cu degetul:

– Biroul acela a fost la început biroul lui Turinu al II-lea. Are șase sute cincizeci de ani. I-a fost dăruit de tatăl Genevievei N'don, care avea să devină soția lui după ce...

Cardenia ridică o mână:

– Destul. Se întinse peste birou, înșfăcă o cârtică legată în piele, o trase spre ea și-și așează băutura pe ea.

Apoi zări expresia lui Naffa:

– Acum ce mai e?

– O, nimic, spuse Naffa. Doar că suportul tău este o primă ediție a cărții lui Chao, *Comentarii asupra Doctrinelor Racheliene*, ceea ce înseamnă că are aproape o mie de ani și este nespus de

neprețuită, și numai gândul de a pune o băutură pe ea este probabil o blasfemie de cel mai înalt grad.

– Of, Doamne! Cardenia mai luă o sorbitură din băutura sa și așează doza jos pe covor lângă birou. Acum ești mulțumită? Doar dacă covorul nu este și el nespus de neprețuit.

– Acum, că veni vorba...

– Putem stipula că orice lucru din această încăpere, în afară de noi două, este probabil vechi de sute de ani și a fost dăruit inițial unuia dintre strămoșii noștri de către un alt personaj istoric faimos și că e de neprețuit sau măcar face mai mult decât pot câștiga majoritatea oamenilor în toată viața lor? E ceva în camera asta care nu se potrivește acestei descrieri?

Naffa arătă spre frigider:

– Cred că este doar un frigider obișnuit.

Cardenia găsi un suport de pahare pe birou în cele din urmă, își luă băutura de pe covor și o așează pe el:

– Acest suport are probabil patru sute de ani și este un cadou de la Ducele de Capăt, spuse ea, apoi își privi asistenta: Nu-mi spune că nu-i așa!

– N-o să-ți spun, spuse Naffa și-și scoase tableta.

– Dar *știi*, nu-i așa?

– Ai cereri de la Comitetul Executiv, spuse Naffa, ignorând ultimul comentariu al șefei ei.

Cardenia se luă cu mâinile de cap:

– Bineînțeles că am.

Comitetul Executiv consta din reprezentanții a trei bresle, trei ministere din parlament și trei arhiepiscopi ai bisericii. În alte vremuri, Comitetul era legătura directă a Împărașului cu cele trei centre de putere din Interdependență. Acum aveau sarcina

de menținere a continuității guvernului în timpul acestor ultime zile de domnie a Împărașului. O isterizau puțin pe Cardenia.

– Mai întâi vor să apară pe rețele, pentru a „calma temerile imperiului“, cum s-au exprimat ei, cu privire la situația tatălui tău.

– Moare, și anume foarte repede, spuse Cardenia. Nu sunt sigură dacă asta i-ar putea calma.

– Cred că ar prefera ceva un pic mai înșuflețitor. Au trimis și un discurs.

– Nu are rost să liniștim imperiul. Până trimit eu înapoi discursul la Capăt va fi murit de nouă luni standard. Chiar și Bremen se află la două săptămâni distanță.

– Mai sunt și Centrul, și Xi'an, și alte națiuni asociate sistemului. Cea mai depărtată dintre ele e doar la cinci ore-lumină.

– Știu cu toții deja că e pe moarte.

– Nu e vorba despre faptul că moare, ci despre continuitate.

– Dinastia Wu durează de o mie de ani, Naffa. Nimeni nu este atât de îngrijorat de continuitate.

– Nu asta e continuitatea care-i îngrijorează pe ei. Sunt îngrijați de viețile lor de zi cu zi. Indiferent cine devine Împăraș, lucrurile se vor schimba. Sunt trei sute de milioane de supuși imperiali în sistem, Cardenia. Și îi vei moșteni. Ei știu că dinastia nu se va schimba. E vorba despre tot restul.

– Nu pot să cred că ești de partea Comitetului executiv în chestiunea asta.

– Chiar și un ceas oprit arată ora exactă de două ori pe zi.

– Ai citit discursul?

– Da, e îngrozitor.

– O să-l rescii?

– L-am rescris deja.

– Altceva?

– Voiau să știe dacă ți-ai schimbat punctul de vedere în legătură cu Amit Nohamapetan.

– Punctul meu de vedere despre ce? Dacă să mă întâlnesc sau să mă mărit cu el?

– Ei speră, cred, că prima chestiune va conduce la următoarea.

– M-am întâlnit o dată cu el. Din cauza asta nu vreau să-l mai întâlnesc. Și nu mă voi mărita cu el în niciun caz.

– Comitetul Executiv, anticipând probabil reticența ta, dorește să-ți reamintească faptul că fratele tău, Defunctul Prinț Moștenitor, fusese de acord în principiu să se căsătorească cu Nadashe Nohamapetan.

– Mai bine mă căsătoresc cu ea decât cu fratele ei.

– Anticipând că ai putea spune acest lucru, Comitetul Executiv dorește să-ți reamintească faptul că această opțiune ar fi și ea acceptabilă pentru toți cei interesați.

– Nu am de gând să mă mărit *nici* cu ea, spuse Cardenia. Nu-mi place niciunul dintre ei. Sunt niște oameni îngrozitori.

– Sunt niște oameni îngrozitori, dar influența casei lor crește în cadrul ierarhiei breslelor comerciale și dorința lor de a se alia cu Casa de Wu ar permite imperiului să capete o pârgă cu care să manipuleze breslele pe care nu a avut-o de secole.

– Acum vorbești tu sau Comitetul Executiv?

– 80% Comitetul Executiv.

– Tu chiar susții chestia asta în proporție de 20%? Răspunse Cardenia, prefăcându-se a fi șocată.

– Prin acest 20% recunosc faptul că mariajele politice sunt ceva care li se întâmplă oamenilor ca dumneavoastră, care vor deveni în curând Împăraș și care, în ciuda apartenenței la o dinastie milenară pe care-și sprijină credibilitatea, au totuși nevoie de aliați care să țină breslele la respect.

Respect – Acum o să-mi povestești toate momentele din ultima mie de ani când Împăracșii Wu au fost, practic, marionetele interese-lor breslelor, nu-i așa?

– Acum o să-ți reamintesc că mi-ai oferit acest post nu numai din cauza unei relații personale de prietenie cu mine și pentru experiența mea cu politicile de la curte, dar, și fiindcă am un doctorat în istoria dinastiei Wu și știu mai multe despre familia ta decât tine, spuse Naffa. Dar, bineînțeles, aș putea face și celălalt lucru de care vorbești.

Cardenia oftă:

– Nu ne paște totuși pericolul de a ne transforma în marionetele breslelor.

Naffa o cercetă cu privirea pe șefa ei, în tăcere.

– Glumești, spuse Cardenia.

– Casa de Wu este ea însuși o familie comercială și are monopolul în construcția de nave și producția de arme militare, spuse Naffa. În plus, controlul armatei trece pe la Împărax, nu pe la bresle. Așa că nu, fiindcă ar fi foarte greu pentru bresle sau pentru oricare dintre casele care le controlează să atace conducerea Casei sau a imperiului pe termen scurt. Acestea fiind spuse, tatăl tău a fost foarte tolerant în ceea ce privește controlul caselor comerciale și le-a permis mai multora dintre ele, inclusiv Nohamapetanilor, să creeze centre de putere așa cum nu au mai existat în ultimii două sute de ani. Asta ca să nu pomenim despre Biserică, care-și are și ea propriul centru de putere. Și e de așteptat să-i vezi pe toți aceștia cum încearcă să pună mâna pe mai multă putere pentru ei înșiși, fiindcă se așteaptă să fii slabă ca Împărax.

– Mulțumesc, spuse Cardenia, acră.

– Nu e nimic personal. Ascendența ta ca moștenitoare a fost neașteptată.

– Mie-mi spui?

– Nimeni nu știe ce să creadă despre tine.

– Cu excepția Coșetului executiv, care dorește să mă mărite cât mai iute.

– Vor să-și păstreze o alianță potențial existentă.

– O alianță cu niște oameni îngrozitori.

– Oamenii într-adevăr drăguți nu câștigă prea des puterea.

– Vrei să spui că sunt o excepție, zise Cardenia.

– Nu-mi aduc aminte să fi spus că ești drăguță.

– Astea nu trebuiau să fie deloc problemele tale, îi spuse Batrin Cardeniei mai târziu.

Era din nou în dormitorul lui, așezată pe scaun. Personalul medical ce îl îngrijise se retrăsese în camerele adiacente. Erau din nou doar ei doi, plus o tonă de dispozitive medicale.

– Știu, spuse Cardenia. Mai avuseseră discuția asta, dar știa că urmează s-o poarte din nou.

– Fratele tău era cel ce fusese pregătit pentru toate astea, continuă Batrin și Cardenia încuviințând, în timp ce el bâiguia încet în continuare.

Fratele ei, Rennered Wu, era, de fapt, fratele ei vitreg. Acesta era fiul consoartei imperiale Glenna Costu, în timp ce Cardenia apăruse ca rezultat al unei legături scurte dintre Împărax și mama ei, Hannah, profesoară de limbi antice. Hannah Patrick îl cunoscuse pe Împărax în timp ce-i servise drept ghid la vizitarea unei colecții de cărți rare de la Biblioteca Spode de la Universitate din Hubfall. Cei doi corespondaseră despre diverse chestiuni academice după aceea și pe urmă, la câțiva ani de la moartea fulgerătoare a consoartei imperiale, Împăraxul îi dăruise mai întâi lui

Hannah Patrick o ediție rară a *Qașidat-ul-Burda* și apoi, nu mult după aceea, ceva ce fusese o surpriză pentru amândoi: pe Cardenia.

Rennered era deja moștenitorul lui, iar Hannah Patrick, după ce s-a gândit mai bine, a hotărât că ar fi fost mai potrivit să pășească în afara unei camere de presurizare decât să devină un accesoriu permanent al curții imperiale. Drept urmare, copilăria Cardeniei a fost minunată, dar departe de capcanele puterii reale. Cardenia a fost recunoscută drept copilul său de către Împărax și și-a vizitat celebrul său tată în mod regulat, dar nu prea des. Din când în când, fusese ironizată de colegi care o numeau „prințesă”, dar nu prea des sau cu prea multă răutate, fiindcă, de fapt, chiar era o prințesă, iar celor ce asigurau securitatea imperială nu le prea ardea de glume.

Copilăria ei și tinerețea fuseseră cât de normale puteau fi pentru fiica celui mai puternic om din universul cunoscut, ceea ce însemna nu foarte normale, dar suficient încât Cardenia să poată întrevedea, de la distanță, normalitatea. Urmase Universitatea din Hubfall, își luase licențele în literatură și în educație, iar după absolvire se gândise serios să-și facă o carieră din a susține programe legate de artă și inițiative pentru cei dezavantajați.

Și apoi Rennered găsisese de cuviință să moară la curse, izbindu-se pe sine și automobilul său șarmant de retro de un zid în timpul unei curse de caritate cu șoferi de curse adevărați și practic autodecapitându-se în timpul acestei acțiuni. Cardenia nu urmărise niciodată filmul video cu acest accident – era fratele ei, de ce ar fi făcut-o? –, dar citise după aceea raportul de autopsie, care, după ce excludea orice suspiciune de joc murdar, nota caracteristicile de siguranță ale automobilului și improbabilitatea unui accident fatal, și cu atât mai puțin a unuia care să sfârșească cu o decapitare.

Cardenia aflase mai târziu că, la licitația de caritate ce a urmat cursei, Rennered trebuia să anunțe în mod public logodna sa cu

Nadashe Nohamapetan. Legătura dintre aceste două evenimente i-a rămas bine fixată în minte după aceea.

Cardenia nu fusese niciodată apropiată de Rennered – era adolescent când se născuse ea și cercurile lor nu s-au intersectat –, însă acesta se purtase frumos cu ea. Copil fiind, îl idolatrizase de la distanță pentru stilul lui ușuratic și, pe măsură ce creștea și vedea cât de mult din adorația faimei imperiale trecuse pe lângă ea și se așezase pe umerii lui, începuse să se simtă ușurată că exista el care să o preia. Rennered părea s-o savureze mai mult decât ar fi savurat-o ea vreodată.

Și apoi el murise și, brusc, imperiul avea nevoie de un alt moștenitor al tronului de Împărax.

– Am impresia că te-am pierdut pe drum, spuse Batrin.

– Îmi pare rău, spuse Cardenia. Mă gândeam la Rennered. Mi-aș fi dorit să fie încă aici.

– Și eu. Însă probabil din alte motive.

– Aș fi fost mai bucuroasă dacă el te-ar fi succedat. La fel ca mine, mulți alții.

– Cu siguranță, copila mea. Dar ascultă, Cardenia. Nu-mi pare rău că-mi urmezi la tron.

– Mulțumesc.

– Vorbesc serios. Rennered ar fi fost un Împărax absolut superb. Era născut pentru acest rol, la fel ca mine. Tu nu, în schimb. Dar asta nu e un lucru rău.

– Eu cred că este. Habar n-am ce fac, mărturisi Cardenia.

– Nimeni dintre noi nu știe ce face, spuse Batrin. Diferența este că tu știi asta. Dacă Rennered ar fi aici, nici el nu ar avea nicio idee, dar ar avea mai multă încredere. Și de aceea se ducea mereu cu capul înainte, la fel ca mine și ca mama mea și ca bunicul meu. Poate că vei rupe tu tradiția familiei.